

VERDWENEN

Colofon

ISBN: 978 90 8954 827 6

Eerste druk 2012

Tweede druk 2015

© Daan Fousert

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

VERDWENEN

DAAN FOUSERT

I

De foto

Zij liep recht op hem toe. Haar haren wapperden in de wind. Ze zag er een beetje slonzig uit en juist dat maakte haar aantrekkelijk. Ze keek hem aan en hij kon zich niet aan die blik onttrekken. Haar jas slobberde om haar lichaam. Grote zakken zaten op haar jas genaaid. Het leek een model van de vijftiger jaren. Ietwat brede heupen, maar gezien haar gestalte waren ze in juiste verhouding tot haar lichaam. Een grote glimlach om haar mond. Het leek een glimlach van herkenning. Haar tanden waren ontbloot. Ze had een perfect gebit. Ze had hem gezien en hij haar en hij kon zijn ogen niet van haar af houden. Hij kende haar niet en toch kwam ze hem overbekend voor en hij vroeg zich af wat zij van hem wilde en waarom zij zich nu en juist op deze wijze aan hem manifesteerde. De mouwen van haar jas waren verkreukeld. Een punt van haar mantel was opengeslagen door de wind en daaronder droeg zij een jurk met een bloemachtige design. Het maakte haar grover, maar ook aantrekkelijker. Hij vroeg zich af hoe ze verder gekleed was. Hij wilde haar mantel uittrekken en haar verder bekijken. Het scheen of het haar niet deerde. Op haar lippen vormde zich een naam. Het zag er naar uit dat het de zijne was en hij vroeg zich af hoe zij hem kende. Hij kon zijn ogen niet van haar gezicht afwenden. Hij moest naar haar blijven kijken en ook zij, in haar geleidelijke tred naar hem toe, was alleen op hem gericht. Haar haren fascineerden hem, de wind speelde er duidelijk mee en ontblootte haar hals, waar een bijna onzichtbaar kettinkje viel te ontdekken. Aan haar oren droeg zij grote oorbellen. Dikke parels. Hij hield niet van parels, maar deze bleven hem boeien. Zijn ogen gleden van haar mond, naar haar hals en over haar haren, weer terug naar haar ogen en daarna naar haar mond. Hij wilde haar kussen. Het voelde alsof hij de smaak van haar lippen al kon proeven, maar ze bleef op een afstand, terwijl ze toch op hem af kwam lopen. De afstand tussen haar en hem werd niet geslecht. Zij bleef in beweging, maar toch op de plaats waar zij was.

25 juli 2010

Slaperige kwam Paul de trap af, pakte de zondagskrant en liep door de woonkamer naar buiten en legde deze op de tafel van de veranda. Hij ging terug naar binnen en maakte een kop koffie. Het nespressoapparaat bromde en spetterde de eerste koffie door het cupje.

Het was stil in huis. Eileen, zijn vrouw, lag nog te slapen en Paul genoot van dit moment van ongestoord alleen zijn: vroeg opstaan, een kop koffie en uitgebreid de krant lezen.

's Zaterdag kwam hij daar nooit aan toe, want die dag was altijd gevuld met uiteenlopende activiteiten en klusjes rond het huis. Maar op zondag, als de wereld nog stil en verstild was en alle geluiden nog niet op gang waren gekomen en op afstand bleven, zette hij zich neer en scande de pagina's van zijn krant.

Het was eind juli. De zomer was op haar mooist. Aanvankelijk leek het erop dat het mooie jaargetijde al snel zou eindigen, maar opeens sloeg het weer om en scheen alles drie weken te vertragen. Op het moment dat hij daar op zijn veranda zat, begon de temperatuur net een beetje toe te nemen.

Paul hoorde de vogels in het park, grenzend aan zijn perceel. De eerste zonnestralen van die dag vielen onder het dak van de veranda door over zijn schouder.

Het nieuws van dat weekend bracht niet veel bijzonders. Veel meer dan alle ellende op de wereld, de problemen in het kabinet, de vermeende achteruitgang in het onderwijs en enkele leden van het parlement die, met nieuwe ideeën, de voorpagina's probeerden te halen, was er niet. Ook de financiële pagina's boden hem geen nieuws. Het meeste had hij vrijdag daarvoor al via internet op de zaak gelezen. Soms vroeg hij zich af waarom hij überhaupt nog een krant las. Naar zijn mening vergaarden de meeste journalisten hun nieuws hangend voor de televisie en internet. De houdbaarheidsdatum was doorgaans al gepasseerd nog voordat de krant werd gedrukt en bezorgd. Toch kwam hij er niet aan toe de krant op te zeggen, want hij hield van het ritueel. Eileen had meerdere weekendedities uitgeprobeerd en uiteindelijk waren ze bij *The Observer* gebleven.

Hij bladerde door de pagina's van de krant en pikte nog wat nieuwtjes en wetenswaardigheden op uit de koppen. Daarna sloeg hij de krant dicht en opende het zondagbijvoegsel en zijn oog viel op de foto en hij voelde zijn hartslag toenemen.

Nadat hij, volgens zijn gevoel minutenlang, naar de foto had zitten staren, kon hij het opbrengen zijn blik op de rest van het bijbehorende artikel te werpen. Hij keek naar de kop: “De aandacht voor het uiterlijk is niet overdreven.” Meer nog werd hij geboeid door haar boodschap aan hem, want zo voelde hij dat: “Niet dat ik zo braaf was, maar ik ben slechts eenmaal echt verliefd geweest.”

Hij wist dat ze dit tegen hem zei en hij kon zich er nog steeds niet toe zetten het hele artikel te lezen. De onrust borrelde in zijn lichaam. Zij deed iets met hem en hij had er geen controle over. Weer bekeek hij de die ene foto. Toen pas keek hij naar de andere foto, haar gezicht, bijna paginagroot op de linkerpagina van het katern. En ook al was het een zwart-witfoto, hij wist dat zij blauwe ogen had. Haar haren zaten nonchalant, verwaaid bijna. Het maakte haar aantrekkelijk. Om haar mond weer die geheimzinnige glimlach, die zo veel wilde vertellen en ook zo veel geheim hield. Op deze foto was haar gave gebit goed zichtbaar. Ze had mooie, verzorgde stralende tanden. Ze had een lieve, enigszins vragende, blik in haar ogen. Hij kende haar vraag, wist ook zijn antwoord, maar durfde het niet uit te spreken.

Hij ondernam een poging het artikel te lezen. Het ging over Rose Hullett. Ze was, volgens een apart kader in het artikel, sinds 1998 hoofdredactrice van het damesblad *Vogue* in de UK. Ze was 44 jaar oud.

Paul had moeite zich te concentreren. Hij kon haar beeltenis niet loslaten en hoewel hij haar profielfoto bewonderde, bleef zijn blik getrokken door de foto waarop ze naar hem toe kwam lopen. Het was overduidelijk. Zij was op weg naar hem en nu al voelde hij de pijn dat zij hem nooit zou bereiken. Haar non-verbale boodschap was zo duidelijk op hem gericht. Hij probeerde de woorden uit haar mond te trekken, maar het bleef stil. Wat wilde ze hem zeggen? Waarom zocht ze hem? Wat wilde ze van hem? Waarom nu pas? Waarom vandaag en waarom op deze manier? Toen, en omdat hij geen antwoorden op die vragen kreeg, begon hij het artikel te lezen:

Interview door Joan Ward

Het moet maar eens gezegd: het gaat in de wereld te veel om mooi. Wie niet knap is en slank en gezegend met een gaaf gebit of onweerstaanbaar mooie billen, is niet gezien. Dat is de schuld van de mooi-maakindustrie die ons nu zelfs zo gek krijgt een

‘extreme make-over’ te overwegen. Het vrouwenblad *Vogue* zit ook in het complot. Of zijn dat vooroordelen? De hoofdredacteur verdedigt zich.

Je bent geblondeerd.

“Al twintig jaar. Blond valt op en ik wil wel opvallen. Ik vind het ook mooi, sexy. De meeste vrouwen hebben een lichte aanleg voor exhibitionisme, ik ook.”

Hij stopte met lezen en liet zijn blik terugkeren naar haar foto’s. Je bent dus geblondeerd, dacht hij en vroeg zich af welke kleur er in het écht onder zou zitten. Hij giste, gezien haar leeftijd, dat het grijs was of wellicht een andere kleur. Ze was geen type voor een andere kleur dan blond. En ja het was haar gelukt om mooi en sexy over te komen. Dat exhibitionisme had ze niet nodig. Ze was als verschijning al uitdagend genoeg. Bij gelegenheid moest hij dat haar eens zeggen. Hij las verder:

De aandacht voor het uiterlijk heeft wel ongezonde vormen aangenomen.

“Vrouwen van vijftig zien er honderd keer beter uit dan in 1940, ik noem dit een enorme vooruitgang. De tegenwoordige vrouw let niet alleen beter op haar uiterlijk, maar is ook sterker, onafhankelijker, jonger van geest en beter opgeleid. Ik vind de aandacht voor het uiterlijk helemaal niet overdreven. Als je er goed uitziet, voel je je ook onafhankelijker. Bovendien: vrouwen winkelen, laat ze. Mannen betalen 35 pond voor een voetbalkaartje, laat ons een paar schoenen kopen.”

Kopen, kopen, kopen, consumeren. Jij stimuleert de consumptiemaatschappij.

“Wat nou, consumptiemaatschappij? Vroeger was het een mannenconsumptiemaatschappij! Mijn opa zat op handboogschieten, hij was de koning van zijn dorp en er gingen hele jaarsalarissen naar de pub, waar hij aan het bier zat. Oma moest het doen met wat huishoudgeld. Ik ben blij dat vrouwen niet alleen onafhankelijker zijn geworden, maar er ook beter willen uitzien. Veel vrouwen werken tegenwoordig en dat is vaak aanleiding je ook beter te verzorgen.”

Paul moest glimlachen om haar feministisch getinte betoog, en om zichzelf: hier zat hij: succesvol zakenman een vrouwenartikel te lezen. Normaal had hij geen belangstelling voor dit soort artikelen, maar dit trok hem op een buitengewone wijze, zoals Rose hem op een buitengewone wijze trok. Hij wist dat haar woorden tot hem gericht waren en het wilde niet tot hem doordringen dat het een algemeen artikel was. Hij probeerde tussen de regels door haar boodschap aan hem te ontcijferen. “Wat wil je me zeggen? Wat is je boodschap voor mij?”

Hij fluisterde het bijna onhoorbaar, en omdat hij het grootste deel van het artikel nog niet gelezen had, ging hij geïnteresseerd verder, wetend dat hij haar boodschap aan hem zou tegenkomen.

In hoeverre sanctioneer jij het eeuwige spel tussen man en vrouw, als het erom gaat dat je er vooral zo keek mogelijk moet uitzien?

Wat een lef! Geef de interviewer ervan langs!, dacht Paul en zocht gretig haar antwoord.

“Als je denkt dat het vrouwen er alleen om gaat mannen te verleiden, zie je het wel heel erg eendimensionaal. Je wilt er op de eerste plaats heel goed uitzien voor jezelf, je zelfvertrouwen. Ik worstel zelf al 35 jaar met m’n gewicht, val dan weer eens vijftien kilo af, krijg er dan weer vijftien kilo bij. Ik ben nu een kilo of tien te zwaar. Nee, dat maakt wél uit! Ik heb het ooit eens in een televisieprogramma gezegd: je kansen in het leven stijgen als je er goed uitziet.”

Opnieuw keek hij naar haar foto. Dit is wat hij gezien had: de tien kilo te veel. Hij viel doorgaans niet op bredere vrouwen, maar in haar geval was het anders. Het paste bij haar en het maakte haar aantrekkelijk en compleet. “Wat mij betreft, kun je blijven, zoals je nu bent. Ik vind je geweldig. Het hoort bij je!”

Hij zat weer in zichzelf te praten en dit keer werd het opgepikt door zijn vrouw Eileen, die net naar buiten kwam lopen. “Wat zit je in jezelf te mompelen?”

Paul was geïrriteerd door het feit dat zijn moment werd verstoord. Daarbij voelde hij zich ook betrappt en sloeg haastig het artikel over Rose dicht. “Ik? Het zal de leeftijd wel zijn. Kan ik voor jou een kop koffie maken?” “Graag, lekker!”

Hij liep hun huis in en maakte een kop koffie voor beiden.

“Wat zat je te lezen?”, vroeg ze, toen hij terugkwam en de koffie voor haar neerzette.

“Oh, niets bijzonders, gewoon het bijvoegsel van de krant van vandaag.”

Ze dronken zwijgend hun koffie. Ze hadden geen boodschap aan elkaar op deze morgen en Paul vroeg zich af hoe lang die situatie al bestond. Eileen maakte een paar zijdelingse opmerkingen over het weer en hoe mooi hun tuin er nu wel niet uitzag, terwijl Paul zat te hopen dat zij zich zou gaan aankleden, zodat hij verder kon lezen.

Het wachten duurde hem te lang en met de mededeling dat hij zich ging scheren en douchen, verliet hij de veranda en ging naar binnen.

Terwijl hij zich stond te scheren, bekeek hij zichzelf in de spiegel en dacht over zijn merkwaaardige gedrag van vanmorgen. Waarom zou hij Eileen niet vertellen wat hij zat te lezen?

Hij wilde haar niet betrekken in zijn dagdroom. Rose Hullett fascineerde hem, ook al kende hij haar niet. Toch wist hij dat zij elkaar wel kenden. Het voelde alsof oude banden opnieuw werden aangetrokken. Haar boodschap was zo duidelijk: “Ik ben op weg naar jou, Paul McKee, en dit keer ontkom je me niet.”

Waarom dacht hij dat? Wat had hij met haar? Hij schudde de gedachte aan haar van zich af en concentreerde zich op het scheren. Daarna kleedde hij zich uit en stapte onder de douche. De waterstroom deed hem goed en langzaam verdween haar beeld.

Toen hij klaar was, liep hij terug naar het terras en zag dat Eileen het zondagbijvoegsel van de krant had genomen en erin zat te lezen. Het ergerde hem. Hij was ermee bezig! Zijn ergernis irriteerde hem. Sinds wanneer mocht zij iets niet lezen als hij onder de douche stond? En alsof hij zijn gedrag wilde afkopen, vroeg hij of ze nog een kop koffie wilde. Ze mompelde iets van ‘graag’ en hij ging terug naar binnen om voor hen koffie te maken.

Terwijl Eileen al lezend haar koffie dronk, zat hij een beetje voor zich uit te staren. De zon stond inmiddels hoger en zette hun tuin in een stralende gloed. Prachtig waren de hortensia's, die in allerlei kleuren volop stonden te bloeien. Het groen van de bomen werd extra geaccentueerd door het zonlicht. De vogels zongen hun hoogste lied.

Eileen legde de krant neer en hij vroeg haar wat ze vandaag wilde doen. Ze wist het niet en zei dat ze zich eerst maar eens ging aankleden.

“Maak jij dan ondertussen het ontbijt?”

“Doe ik!”

Hij pakte alle spullen voor het ontbijt, bakte een paar broodjes, kookte twee eieren en zette een pot thee.

Het bijvoegsel lag naar hem te schreeuwen en zodra hij klaar was met de ontbijttafel, pakte hij het katern opnieuw en zocht naar het artikel over Rose Hullett.

Weer bekeek hij met gretigheid haar foto's en ging daarna door met het artikel.

Dat is nou net mijn bezwaar.

“Het gaat altijd om de inhoud, maar het oog wil ook wat. En kijk nou eens naar het overgewicht. In de Verenigde Staten weet je helemaal niet wat je ziet, daar lijdt zestig procent al aan obesitas. Maar ook hier in Groot Brittannië hebben we in ongekende mate te maken met dikte. Ik was laatst in een Duits kuuroord, waar mensen uit heel Europa komen, behalve uit de UK. De directeur zei: “Het lijkt alsof Engelsen er totaal niet mee zitten.” Dat kan waar zijn. Ik denk dat wij nog wel wat kunnen leren van andere landen, waar een gezonde schaamte bestaat voor overgewicht. Je moet ook niet onderschatten hoe belangrijk het is voor mensen om af en toe een compliment te krijgen over hun uiterlijk.”

Toch krijg je het idee dat we achteruit geboerd zijn met de emancipatie. Als je ITV aanzet, zie je stoere rappertjes, omgeven door halfnaakte seksslavinnetjes.

“Ach, dat is puberteitsgedrag, helemaal niet zo gevaarlijk als jij denkt. Met achttien kijken ze niet meer naar die programma's. De echte emancipatie begint op latere leeftijd. Nee, de emancipatie gaat door, langzaam maar gestaag.

Wat is de rol van Vogue daarin?

“Voor mijn gevoel hebben wij een enorme invloed, omdat ons bereik zo groot is. Onze oplage is enkele miljoenen, maal vier, want de Vogue gaat drie- tot viermaal van hand tot hand. Onze advertentietarieven zijn ook gebaseerd op dat bereik. De ziel van Vogue is de menselijke emotie. Vorig jaar hebben we een

verhaal gemaakt over iemand die geen kinderen kon krijgen, ook niet via ivf, maar uiteindelijk via internet, een eidonor vond, in België. Nu heeft die vrouw een tweeling. Zo kun je vrouwen laten zien dat er nog iets na ivf komt.”

Het interview begon Paul te vervelen. Hij vond het onsamenhangend. Het viel hem tegen en haar boodschap waar hij naar op zoek was, kwam niet en, meestal als hij een artikel wel gezien wilde hebben maar niet helemaal gelezen, scande hij de rest van het artikel op bijzonderheden. Hij las nog een stukje met meer aandacht, met name waar ze zei:

“Niet dat ik zo braaf ben geweest, maar ik ben slechts eenmaal echt verliefd geweest en door hem in de steek gelaten, zonder reden, zonder enig bericht achter te laten. Die man is nog niet van mij af.”

Deze opmerking kwam bij hem binnen, omdat hij intuïtief wist dat juist dat over hem ging. Was dat dan haar boodschap? Hij wist dat hij verliefd zou kunnen zijn op haar.

Eileen had zich aangekleed. Hij legde het artikel weg en besteedde al zijn aandacht aan het ontbijt. Terwijl ze zo zaten te eten en te babbelen, besloten ze die dag naar buiten te gaan en ergens aan de kust te gaan wandelen. Hij vergat Rose Hullett.

16 augustus 2010

In het holst van de nacht schrok Paul op uit zijn slaap. Hij wist niet waar hij was en toen hij zijn ogen opende en de kamer rondkeek, werd hij getrokken door haar ogen. Ze stond naast zijn bed en keek op hem neer. Tegelijkertijd werd hij getrokken door een ander beeld van haar. Ze liep, de omgeving was onduidelijk, maar ze liep met een stevige tred in zijn richting. Hij herkende haar: Rose Hullett, en glimlachte naar haar. Ze glimlachte terug, op een bescheiden, intrigerende en uitdagende wijze. Haar lippen mompelden iets en hij fluisterde: “Ik hoor niet wat je zegt!” Hij zag haar lippen weer bewegen en uit de beweging van haar mooie mond zag hij de woorden, die tot hem gericht waren: “Ik ben onderweg naar jou, binnenkort zullen we elkaar zien!”

Toen glimlachte ze weer, haar mond nu iets meer geopend en hij zag een

rij mooie witte tanden. Hij voelde in zijn lichaam een opkomende drang haar te kussen, vast te houden, naar zich toe te trekken en toen hij zich omhoogbewoog en zijn armen naar haar uitstreekte, was ze opeens weg.

Een slaperige stem, naast hem, vroeg: "Wat ben je allemaal aan het praten en het doen?"

"Ik, praten? Daar was ik me niet van bewust. Ik had een droom."

Verder zweeg hij.

Ze mompelde nog: "Kom maar weer slapen."

Hij legde zijn hoofd neer en probeerde niet aan haar te denken, maar dat mislukte. Hij moest wel en ook aan haar boodschap voor hem. Deze zong na in zijn hoofd: "Binnenkort zullen we elkaar zien!"

Uiteindelijk kreeg de slaap weer vat op hem en hij droomde over haar wapperende haren in de wind.

De volgende ochtend ging zijn eerste gedachte terug naar Rose. Hij had haar proberen te vergeten maar dat was niet gelukt.

Eileen was nog niet wakker, zij had haar werk dichterbij huis en begon eerder dan hij. Normaliter stond hij als laatste op, maar nu had hij een vroege afspraak.

Terwijl hij naar zijn kantoor reed, vroeg hij zich af op welke wijze Rose zich bij hem zou melden. De gedachte schudde hij onmiddellijk van zich af. Waarom zou ze zich melden en wat had hij haar dan te zeggen. Per slot van rekening was het een domme droom, een luchtspiegeling in zijn hoofd, een fictie die hij te lang had vastgehouden en die geen betekenis had. Hij schudde zijn hoofd om de droom uit te wissen en concentreerde zich op de dag die voor hem lag. Hij had een belangrijke afspraak met een veelbelovende nieuwe account die hij erbij had gekregen. Vandaag was de presentatie van de conceptschetsen voor de campagne en op basis daarvan zou deze klant besluiten met hen al dan niet in zee te gaan. Het had geen zin zich te verstoppen in dwaze dagdromen, die geen enkele realiteitswaarde hadden. Hij vroeg zich af hoe hij tot dit gedoe was gekomen. Als er iemand nuchter in het leven stond, dan was hij dat wel.

Hij besloot het artikel weg te gooien zodra hij op kantoor kwam. Impulsief en omdat hij er geen afstand van kon nemen had hij het toen uit de krant gehaald en in zijn aktetas gestopt.

Hij voelde zich beter met zijn besluit zich te concentreren op zijn werk en leven en niet zijn hoofd op hol te laten brengen door een artikel over een redactrice van Vogue. Waar haalde hij de onzin vandaan?

Hij liep zijn kantoor binnen en groette zijn secretaresse. “Goedemorgen, Jane! Had je een goed weekend?” En zonder haar antwoord af te wachten, liep hij door naar zijn kantoor. En Jane stond op en liep naar de automaat om koffie voor hem en haar te halen. Het was een soort ritueel dat zich elke ochtend, als hij op kantoor kwam, afspeelde en toen ze bij hem binnenliep en zijn koffie voor hem neerzette en een kop voor zichzelf, liep ze terug om haar spullen te halen: de weekagenda en een stapel papieren die de vorige week aan zijn aandacht waren ontsnapt, maar nu toch een reactie nodig hadden.

“Ik had een prima weekend!” reageerde ze enthousiast, waarmee ze duidelijk aangaf dat ze zijn vraag had gehoord en wilde testen of hij echt belangstelling had voor wat ze had gedaan. Ook dit was een vast ritueel en hoorde bij hun zakelijke hereniging na ieder weekend. Jane en Paul werkten nu al weer tien jaar samen en kenden elkaar in hun vaste werkpatronen en rituelen.

Ze werkten anderhalf uur intensief aan alle punten die zijn aandacht behoeften en sloten dat af met het doornemen van de gegevens van de nieuwe klant. Al hun vragen waren beantwoord en de schetsen van de campagne, waarvoor zij de opdracht hoopten te krijgen, lagen klaar.

De receptioniste meldde dat zijn gasten waren gearriveerd en hij verzocht haar hen naar de ontvangstruimte te begeleiden. Hij gaf nog wat laatste instructies aan Jane en vroeg haar zijn collega’s Simon en Deborah te waarschuwen dat hun gasten waren gearriveerd. Net voordat hij zijn kamer verliet, draaide hij zich om naar Jane en vroeg: “Jane, wil jij het adres en telefoonnummer opzoeken van Rose Hullett? Zij is hoofdredactrice van Vogue.”

Jane, gewend aan dit soort opdrachten, vroeg zich niet af waar hij de gegevens voor nodig had. Het gebeurde zo vaak dat hij contact zocht met allerlei bladen voor de campagnes die hij begeleidde, dus ging ze er zonder meer van uit dat zijn verzoek daar ook mee te maken had.

Ze antwoordde “OK, en een goede vergadering.” Maar Paul was al verdwenen.

Paul McKee

Het had hem zijn hele leven al meegezeten. Paul McKee was de jongste uit een gezin met vier kinderen. Zijn vader was directeur van een middelgrote bank en dat had het gezin aanzien en status gegeven. Hij kon

zich niet herinneren dat er iets niet was gegaan zoals zijn ouders hadden gepland. Zijn vader hield van tradities en zijn moeder paste in dat opzicht heel goed bij hem. Zijn grootvader was ook directeur van een bank en het lag voor de hand dat Paul als enige zoon dezelfde route zou gaan volgen als zijn vader. Maar Paul had andere ideeën over zijn toekomst. Het beeld te eindigen als bankdirecteur in een saaie financiële omgeving trok hem allerminst. Na de middelbare school ging hij naar Eton College. Daar was zijn vader geweest en generaties voor hem, dus het was geen punt van discussie dat hij daar ook naartoe zou gaan. Op Eton ging er een wereld voor hem open. En zijn keuze voor communicatie als hoofdvak werd ingegeven door zijn liefde voor een journalistiek praatprogramma dat hij in zijn jeugd wekelijks op de buis zag. Hij was zo geïnspireerd door de presentator van dat programma dat hij niets anders wilde dan zelf zo'n programma presenteren. Ondanks alle pogingen van zijn vader hem toch te interesseren voor het bankwezen, bleef hij, gesteund door zijn moeder, bij zijn keuze voor de journalistiek. De enige concessie die hij richting zijn vader deed was zijn keus voor Eton College. Volgens de regels van Eton, en ook in lijn met de familietraditie, ging hij al op zijn dertiende jaar naar Eton. Hij slaagde voor zijn *Common Entrance examination* en begon daarmee aan een lange en veelbewogen school- en studietijd aan Eton. Na zijn studietijd, overtuigd van zijn kansen op de journalistieke markt, ging hij op zoek naar die geweldige baan als presentator van een televisieprogramma. Hij werd geconfronteerd met een gebrek aan functies op dat gebied en, mede gedreven door het feit dat hij niet duurzaam op zijn vaders zak wilde teren en ook omdat hij wilde bewijzen dat met iets anders dan bankieren ook geld te verdienen was, trad hij in dienst van een krant in Brighton. Daar begon hij zijn stage als tekstschrijver. Al snel beviel deze wereld hem zo goed en raakte hij er zo door gefascineerd dat hij zijn eerdere ambitie opgaf en definitief besloot in deze onstuimige en enerverende wereld te blijven.

17 juni 1988

Hij had er weken op lopen hopen en op allerlei manieren zijn best gedaan haar weer te ontmoeten. Maar het lukte hem niet met haar in contact te komen. Hij had haar een aantal weken daarvoor voor het eerste gezien. Bij toeval in een pub waar hij met zijn collega's lunchte. Zijn adem stokte hem in de keel toen zij binnenkwam met een paar vriendinnen.

De conversatie met zijn collega's verstomde en hij verloor het begrip van tijd helemaal. Als in een waas stapte hij op, toen ze teruggingen naar hun werk en de rest van de dag bleef hij denken aan die verschijning. Dezelfde avond ging hij terug naar de pub, in de hoop haar daar weer aan te treffen. Via de barkeeper probeerde hij uit te vinden wie zij was, maar deze gaf te kennen niet te weten over wie hij het had.

“Maar als ze hier tijdens de lunch was, misschien komt ze dan nog wel eens terug voor een lunch.”

Dat was het enige advies dat hij kreeg en op zich vond hij het wel een belangrijke hint en hij besloot de dagen daarop geregeld terug te gaan tijdens de lunchpauze. Tevergeefs. Ze kwam niet meer opdagen en na een aantal weken begon hij het op te geven. Het was een gezicht dat hij nooit zou vergeten en hij voelde zich veroordeeld tot een leven zonder haar. Hij legde zich erbij neer en begon zich weer wat meer te concentreren op zijn werk en zijn opdracht. Tot hij op een vrijdagavond haar weer tegenkwam, en nu op het station van Brighton. Hij was onderweg naar zijn ouders en nam de trein van zeven uur 's avonds. Die avond was hij vroeg op het station en hij wandelde een beetje heen en weer op het perron tot zijn blik getrokken werd door iemand die hij meende te herkennen. Zij was het! Ze zat rustig op een bank te wachten op haar trein, hun trein, want zij zat op hetzelfde perron als hij. Op een afstand bleef hij haar bestuderen en toen de trein het station binnengleed, volgde hij haar snel naar de trein. Zij moesten wachten tot alle passagiers waren uitgestapt voordat zij konden instappen en even raakte hij in paniek omdat hij haar uit het oog was verloren. Maar toen hij de coupé binnenliep, zag hij haar zitten en tegenover haar was nog een plaats vrij. “Heb je er bezwaar tegen dat ik hier kom zitten?”

“Ga je gang. Dit zijn geen gereserveerde plaatsen, dus ben je vrij te gaan zitten waar je wilt.”

Ze zei het een beetje kribbig, alsof ze zich afvroeg waarom hij die vraag aan haar stelde. Hij voelde zich ook dom. Je gaat toch gewoon zitten waar je wilt. En terwijl de trein in beweging kwam, schaamde hij zich voor zijn domme vraag. Terecht had ze kribbig gereageerd. Schuin vanuit zijn ooghoek keek hij naar haar en zocht een mogelijkheid om in contact te komen. Maar iedere keer als zij zijn blik beantwoordde, sloeg hij zijn ogen neer en deed alsof hij las in het boek dat hij op zijn schoot had liggen. Ook zij had een boek gepakt.

Zijn hart bonsde in zijn keel. Als hij haar nu niet aansprak, was zijn kans verkeken te weten te komen wie zij was en waar zij woonde of wat zij

deed. Bijna radeloos zocht hij zijn brein af naar een intelligente vraag, maar alles leek hem dom en kinderachtig.

Tot dat hij quasi geïnteresseerd vroeg: “Ook het weekend naar huis?”

“Hoe weet jij dat ik naar huis ga?”

Dat was haar tegenvraag, bijna net zo kribbig als haar eerste reactie, maar hij besloot het te negeren en hield het net begonnen gesprek gaande: “Omdat ik het weekend naar huis ga, ging ik ervan uit dat dit bij jou ook het geval was, maar je hebt gelijk, niet iedereen hoeft hetzelfde te doen als ik.”

Kennelijk kwam dit er kinderlijk vriendelijk en verontschuldigend uit, want het stemde haar vriendelijker. Ze glimlachte en verontschuldigde zich: “Sorry, ik had een beetje zware week en deed niet erg vriendelijk. Je aanname is correct, ik ga ook naar mijn ouders, als je dat onder huis verstaat. Zij wonen in een buitenwijk van Londen en van tijd tot tijd moet ik even mijn gezicht laten zien. En jij?”

Het gesprek liep! Vanbinnen juichte er iets in hem en hij wilde die kans niet laten ontglippen dus reageerde gretig op haar gestelde vraag: “Ja, mijn ouders wonen in Londen. Ik ben bezig met een stageopdracht in de journalistiek in Brighton, maar probeer toch nog geregeld thuis te zijn. Werk jij ook in Brighton?”

“Ik doe onderzoek in een ziekenhuis, ook in het kader van mijn studie, maar ik heb nu al de zekerheid dat ik na de afronding van het onderzoek, een vaste aanstelling krijg in het ziekenhuis.”

“Wat voor onderzoek is het?”

“Het is een onderzoek naar het gedrag van patiënten, die een zware ingreep hebben ondergaan. Zo’n ingreep kan leiden tot traumatische gevolgen en bemoeilijkt hun terugkeer naar een normaal levenspatroon. Als we kunnen ontdekken hoe de opbouw van het trauma verloopt, en zien dat dit bij de meeste patiënten volgens hetzelfde patroon verloopt, dan zijn we mogelijk in staat een therapie te ontwikkelen om dit trauma op te vangen en te behandelen, waardoor een normale terugkeer, als we dat woord kunnen gebruiken, mogelijk gemaakt kan worden.”

Even dacht hij na over wat zij hem vertelde. Het klonk heel erg interessant, maar omdat het geen enkele affiniteit had met zijn studierichting en werkzaamheden, vond hij het moeilijk om met een volgende vraag te komen.

“Misschien is het een domme vraag, hoor, maar vanuit welke studierichting doe je dit onderzoek, is dat geneeskunde of is er een andere studierichting?”

“Het is geen domme vraag,” antwoordde ze vriendelijk. “Heel veel mensen stellen die vraag als ik hun vertel waar ik mee bezig ben. Ik doe het onderzoek in het kader van mijn studie psychische pathologie, een onderdeel van de psychiatrie.”

Ze schoot in de lach toen ze zijn gezicht zag en het viel hem op hoe heerlijk die lach was en wat een prachtige tanden zij had.

“Het is aan je af te lezen dat je niet weet waar ik het over heb?”

“Ik moet toegeven dat je me inderdaad betrapt op een totale onwetendheid over wat je net zegt. Ik kom uit een omgeving waar met ontzag naar de medische wetenschap gekeken wordt, omdat er geen enkel begrip is voor die wetenschap. Mijn familie bestaat uit bankiers en ze hebben heel veel verstand van geld, althans dat denken ze, maar geen notie van de rest van de wereld. Maar ik denk dat je mij het graag wilt uitleggen?”

“Aan een bankier?”

“Nee, maak het niet erger dan het is, mijn familieleden zijn bankiers en tot grote ergernis van hen heb ik voor iets anders gekozen.”

“Gelukkig, er is dus redding voor je!”

Zij stelde het vast en de wijze waarop zij dat deed, beviel hem, ze was ad rem, snel in haar reactie en had een zeker cynisme in haar humor. En omdat hij haar verhaal verder wilde horen, vervolgde hij: “Ik denk dat jij zit te popelen om mij te vertellen wat psychische pathologie inhoudt?”

“Ja, natuurlijk, leuk dat het je interesseert, maar hoort dat niet bij de journalistiek? Vragen stellen en nieuwsgierig zijn?”

“Misschien wel, maar ik weet nog niet of ik journalist wil blijven of een andere richting van het vak kies, maar hoe zit het nu met jouw studie?”

“Omdat je zo aandringt. In het kort is psychopathologie, zoals het ook wel genoemd wordt, de leer van psychologische stoornissen.”

“Heb je het dan over stoornissen in het algemeen?”

“Dat klopt, psychische stoornissen kunnen door allerlei oorzaken ontstaan. Bij het definiëren van abnormaal gedrag moeten we rekening houden met allerlei oorzaken, die op veel terreinen liggen. Daar zal ik nu niet op ingaan omdat dit minder relevant is.”

“Op welk gebied van je studie ligt dan het onderzoek dat je doet.”

“Wij onderscheiden drie theorieën van oorzaken voor mentale stoornissen. Zo kennen we de biologische theorie, kortweg kun je die duiden als fysieke stoornis omdat ze veroorzaakt worden door het uitvallen van een fysieke functie; op de tweede plaats kennen we de bovennatuurlijke

theorie, oftewel abnormaliteit die veroorzaakt wordt door goddelijke interventies en ten slotte kennen we de psychologische theorie, namelijk stoornissen als gevolg van trauma's of chronische stress."

"Ik neem aan dat jouw onderzoek valt in het kader van de laatste theorie?"

"Je hebt het goed begrepen en ik moet je een compliment geven, want veel mensen haken al af als ik begin te vertellen. Jij geeft blijk van een goede nieuwsgierigheid, dus welke richting je van je vak ook kiest, je hebt je nieuwsgierigheid mee!"

Hij bloosde bij haar complimentje en wist er geen reactie op te geven. Zij beantwoordde zijn reactie met een grote glimlach en keek op haar horloge hoe laat het was. "Het ziet er naar uit dat we er bijna zijn."

En ze had dit nog niet gezegd of de trein begon vaart te minderen. Voor het eerst baalde Paul van het feit dat ze er al waren en terwijl ze beiden hun boeken begonnen op te bergen en hun jassen begonnen te pakken, zag hij de kans aan zich voorbijgaan nog verder contact met haar te hebben.

"Trouwens, ik ben Paul."

Hij stamelde het een beetje en stak onbeholpen zijn hand naar haar uit. "Leuk kennis gemaakt te hebben en bedankt voor het gezelschap."

"Ik ben Diane en jij ook bedankt. De week eindigde toch niet zo beroerd als het zich liet aanzien. Het was gezellig je als gezelschap te hebben. Goede reis naar huis verder en een goed weekend."

Dit is je laatste kans, schoot het door zijn hoofd, terwijl de trein tot stilstand kwam.

"Misschien zien we elkaar nog eens in Brighton?"

"Zou kunnen, zo groot is Brighton niet. Ik werk trouwens in het Royal Sussex County Hospital, voor het geval je naar me op zoek gaat. Fijn weekend en succes met je stage!"

Voordat hij het doorhad, was ze al richting uitgang van de trein gelopen. In het gedrang van de andere passagiers raakte hij haar kwijt en toen hij eenmaal op het perron stond was van haar geen spoor meer te bekennen.

Met boze krachtige passen liep ze naar de bushalte. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Waarom vertelde ze niet gewoon haar volledige naam en had ze hem haar telefoonnummer niet gegeven? Waarom had ze hem niet zijn nummer gevraagd of gezegd het leuk te vinden nog een keer iets van hem te horen? Eindelijk heeft ze contact met iemand die ze

leuk vindt en die wel belangstelling voor haar heeft en haar niet onmiddellijk afkapt als zij over haar vak begint en wat doet ze? Ze geeft hem een raadsel mee.

“Ik werk in het Royal Sussex County Hospital voor het geval je naar me op zoek gaat.”

Hoe kan hij op zoek gaan als hij geen nummer heeft, niet eens een naam? Hoeveel Dianas zouden er werken binnen het ziekenhuis?

Ze haalde haar schouders op, nog boos op zichzelf, maar legde zich neer bij haar domme manier van afscheidnemen.

“Ik ben Diane. Ik werk in het Royal Sussex County Hospital, voor het geval je naar me op zoek gaat.”

Een glimlach verscheen rond haar mond. Waarom zou hij überhaupt naar haar op zoek willen gaan? Met hoeveel leuke mannen had ze al niet contact gehad in de hoop dat het iets zou worden, dat er een vervolg zou komen. En als er dan al eens een afspraak werd gemaakt dan eindigde die meestal in een “tot ziens” of “ik bel je nog eens”, maar in feite eindigde het in niets.

Ik schrik mannen af en waarom moet ik zo nodig altijd over mijn vak beginnen te praten. Wat was er toch verkeerd aan haar studiekeuze dat mannen, ja vooral mannen, zich na een paar contacten, terugtrokken en niets meer van zich lieten horen.

Met die gedachte kwam ze thuis bij haar ouders en na hen begroet te hebben, vroeg haar moeder wat er aan de hand was omdat ze ‘die blik’ weer in haar ogen had.

Ze vertelde over haar ontmoeting met Paul en de wijze waarop ze het vertelde, ontlokte bij haar vader de opmerking: “Eindelijk iemand van jouw niveau?”

Ze reageerde niet op zijn opmerking. Haar vader was een cynische man met een naargeestig gevoel voor humor. Met hem was het moeilijk contact te hebben en hij begreep al helemaal niets van haar studie, laat staan dat hij de moeite nam er zich in te verdiepen. Ze vergaf het hem, wetend dat hij het al moeilijk genoeg had met zijn baas en zijn werk. Toch kon ze het niet laten nog even een stekelige opmerking terug te geven. “Je zou prima passen in het onderzoek dat ik doe in het ziekenhuis, alleen er ontbreekt een voorwaarde.”

“En wat mag die voorwaarde dan wel zijn?”

“Dat je stoornis veroorzaakt moet zijn door een ingreep.”

“Nou, jou thuis zien komen met een man, zou een hele ingreep voor me zijn.”